

U domu Brozovih

Autor Administrator
Sunday, 25 March 2018
Zadnja Promjena Sunday, 25 March 2018

Zagreb. Subota, 19. maj 1979. Na metalnoj ploèici stana u Ulici Moškarine Pijade piškarine: Broz. Vrata mi je otvorio Miškarino, Titov sin, diplomirani pravnik. Prvo škarino;to sam zapazio; dva plava oka. Tu mu supruga Mira i škarino;estogodiškarino;nji sin Andrej, dok je škarina, desetogodiškarino;nja Aleksandra - Saškarina;a, veš bila u škarino;koli. Prostrana dnevna soba ukusno namješkarino;tena. U pletenoj korpi novine i škarinopisi. S naslovne strane škarino;Studijaškarino; gleda nas Đorđe Balaškarino;eviaš. Slike i tapiserije; Rajzera, Ivana Lovreniškarina, Eda Murtiškarina. Grafike Kuna i Jakca; Miškarino;ov uljani portret koji je 1946. izradila Miranda Moriškarina.

I: stara piškarina portabl maškarino;ina. - Ta maškarino;ina mi je draga uspomena od oca - veli Miškarino;o. - Na njoj je prije Drugog svjetskog rata pisao škarino;elanke, mislim, za škarino;Proleterškarino;. Dva papagaja, Miki i Koki. - Tata donio djeci - kaže Miškarino;o. - A vode porijeklo iz Indonezije. Miki obožava orahe, a Koki ne. - Koki voli škarino;tapiškarina - dodaje mali Andrej. Napunio je škarino;est godina i za rođendan dobio škarino;kolsku torbu, kojom se ponosi i želi da je pokaže svima. Ali, moglo mu se desiti da ove godine ne pošde u škarino;kolu, jer mu Miškarino;o ne dozvoljava dok ne navrškarino;i sedam godina. Rekli su to Titu, a on im je kazao da Andrej treba da ide u škarino;kolu jer su danas djeca zrelija. Miškarino;o Broz rođen je u Zagrebu 1941. Ime mu je Aleksandar, a dobio ga je tek 1949. godine. - To je moje ilegalno ime, iz rata, jer me u ratu nijesu mogli krstiti, pa su mi pravo ime dali tek po oslobođenju - veli Miškarino;o. - Zato škarino;esto u škarino;ali kažem da je Miškarino;o moje partizansko imeškarino;. Na malom stolu, u metalnoj zdjeli, razglednice: iz Tokia, Pekinga, Hong Konga, Njujorka, Tajlandaškarino;. Poznati zagrebaški privrednik Miškarino;o Broz škarino;esto putuje i s raznih strana svijeta javlja se kušei. Poslužuju me škarino;martelomškarino; i kafom. Pitam Miškarino;a zaškarino;to je za pošetak svog službovanja izabrao baškarino; škarino;Prvomajskuškarino;, fabriku alatnih maškarino;ina? - U škarino;Prvomajskuškarino; sam otiškarino;ao zbog toga škarino;to me je interesovala maškarino;inogradnja -kaže - a pravo je, opet, usko vezano s međunarodnom trgovinom, tako da nijesam daleko od svoje struke. Inaškarino;e, vodim normalan život. Ne mogu rešei da mi nije prijatno to škarino;to sam sin velikog škarino;ovjeka. Nego, prije bih rekao da se to ne uklapa u jedan redovni životškarino;. Po završkarino;etku gimnazije u Beogradu (bivškarino;a deseta) nije razmiškarino;ljaog gdje škarino;e studirati. Tada mu je Tito rekao da bi trebalo da se osamostali i ode na studije u Zagreb. - Ja sam pitao: Kakva je to samostalnost kad živiškarino; od tuđih para!? Tako mi se škarino;inilo, ali je to imalo velikog uticaja na formiranje moje liškarino;nosti - priškarino;a mi Titov sin Miškarino;o. - Škarino;ovjek svuda stekne puno prijatelja, tako da sam, poslije završkarino;etka studija, ostao ovdje, u Zagrebu. Ja sam, inaškarino;e, rođeni Zagrepškarino;anin, a kad sam doškarino;ao, nijesam imao nikakve veze sa Zagrebom. Kao škarino;to vidite, joškarino; govorim škarino;škarino;irilicomškarino;. Škarino;to se tiškarino;e studentskog doba, moj otac sa mnom nije imao problema: niti sam se ja postavljao kao sin velikog oca, niti su me tokom škarino;kolovanja tako tretirali. Zatim je doškarino;la vojska (Zadar, Zagreb). Zagreb sam dobio kao Beograđanin. Poslije vojske sam se brzo zaposlio, i to u fahu u kojem je i moj tata nekad radio, u metalskoj struci. Nije bilo dana da nijesam bio u pogonima. Sve škarino;to se radilo bilo je vezano za proizvodnju. Moje kolege, recimo, koje su pošele daleko od pogona, nijesu u stanju da dožive tu problematiku. Osnovno je bilo, na neki naškarino;in, dokazati se sopstvenim rezultatima. Možda sam bio u prilici da u struci postignem viškarino;e, ali baškarino; zbog tog stava sam otiškarino;ao u škarino;Prvomajskuškarino;, u privredu, jer mi na tim poslovima otac nije mogao pomoškarino;ei. Škarino;to sam postigao, postigao sam sam, zapravo u okviru timskog radaškarino;. Sinove, Žarka i Miškarino;a, kao škarino;to je poznato, Tito nije protežirao: želio je, kako je govorio, da se svojim radom afirmiškarino;u. Tito nije imao neku vrijednu liškarino;nu imovinu. Jednom prilikom je rekao: škarino;Nikad nijesam smatrao da ono škarino;to mi je poklonjeno u zemlji i inostranstvu pipada meni. To sve pripada mojoj zemljiškarino;. - Tata nikad nije držao pridike i predavanja kakav škarino;ovjek treba da bude - škarino;sješkarino;a se Miškarino;o Broz. - Ali u svakom razgovoru bila je neka poruka, pouka, njegovo viškarino;enje onoga škarino;to bi trebalo da bude, a to je uvijek predstavljalo, ne bih rekao obavezu, ali dobru osnovu da škarino;ovjek o tome razmisli i da kasnije to prihvatiškarino;. Dok razgovaramo, Miškarino;o škarino;esto istiškarino;e prednosti timskog rada, za koji kaže da je veoma blizak njegovoj generaciji, koju veš naziva srednjom. Poslije škarino;Prvomajskeškarino;, postao je direktor škarino;Inakomercaškarino;, radne organizacije škarino;Ineškarino; koja je specijalizovana za spoljnu trgovinu. - Princip kolektivnog rada, kada je riješ o privredi bolje rešei timskog rada, svojstven je škarino; - veli - mlađim ljudima. Bez timskog rada pravih rezultata nema. To se posebno ogleda u mojoj radnoj organizaciji, koja je od posebnog interesa za škarino;Inuškarino;. Deset godina rada u privredi ostavilo je dubok trag u meni. Tu sam kao kod kuškarino;e. Kad jedan posao radim, onda ga radim maksimalno angažovano; kad sam radio u škarino;Prvomajskojškarino;, bio sam škarino;prvomajacškarino;, dok sam bio u vojsci, bio sam vojnik, a u škarino;Iniškarino;, sada sam škarino;inaškarino;. Imam i dosta druškarino;tvenih obaveza, koje nijesu usko vezane s poslom. Sada mi u škarino;Iniškarino; razmiškarino;ljam o novim poduhvatima. Ulazak u petrohemiju je velika stvar. Svima nama je osnovni zadatak da se to realizuje - naglaškarino;ava privrednik Broz. - Tu je, dakle, neophodna puna angažovanost svih, ne samo u škarino;Iniškarino;. Svako postrojenje koje se gradi ima deviznu amortizaciju, a to znašei da sredstva treba brzo vratiti. Ali škarino;emo zato kasnije imati deviznu aktivu od oko škarino;etrdeset miliona dolara, godiškarino;enje. Takvih postrojenja gradimo nekoliko i tu je svaki posao važan, pa ja u škarino;ali kažem da me u škarino;Iniškarino; posao škarino;pokvarioškarino; jer ima puno nulaškarino;. Dok razgovaramo, škarino;estogodiškarino;nji Andrej pokazuje mi knjige, crta na maloj tabli. - Ne može niko da ode iz kuškarino;a da mu Andrej ne pokaže tu svoju tablu škarino;- kaže majka mu Mira, stomatolog. - Pogledajte škarino;ta je nauškarino;?! Na tabli je Andrej kredom napisao: Tito. Ime koje hiljade njegovih vrškarino;njaka škarino;irom Jugoslavije prvo nauškarino;e da piškarino;u. Primjetno je da Miškarino;o želi viškarino;e da govori o svom poslu, o privrednoj problematici. Zato pitam: o škarino;emu, kada se sretnu, najškarino;e razgovaraju otac i sin. - Tako kao i sada vas dva - kaže Miškarino;ova supruga Mira, gostoljubiva Slavonka iz Pakraca. - Samo o

„Ini“, poslovnim problemima, privredi. Mislim da oni imaju jedan prekrasan odnos. Tata mu nikad nije rekao: „E, Mišo, ti to moraš“. On mu je uvijek govorio: „Ja bih tebi savjetovao to i to, a ti porazmisli“. U razgovor se uključuje Mišo: - To usmjeravanje na vlastite rezultate i snage upravo i jeste ono što vas uputi na pravac kojim treba ići. Svaki susret s ocem prožet je ovim problemima. Mišo najčešće priča o kolektivu u kome radi. - A ja slušam kako njih dvojica pričaju, pa tek kada nastave o djeci mogu i ja „doći do izražaja“. - kaže Mira. - Uvijek se beskrajno iznenadimo, i ja i Mišo, koliko tata poznaje te probleme. Čak do najsitnijih detalja. On sve to memorira. To prosto fascinira. Njega sve živo interesuje. Kad smo prije dvadesetak dana, 1. maja, bili na Brdu kod Kranja, on se do detalja interesovao o svemu. Čak i o tome koliko ima ribe u vještačkom jezeru, kako je poribljeno. Nedaleko od rezidencije napravljena je nedavno jedna kolibica. Tata je pitao od kakvog je drveta, koliko su brvna košta, a zatim je u ali dodao: „E, ovo bi bilo zgodno da se sklonimo od zemljotresa“. - Ono što mene kod tate najviše iznenađuje - dodaje Mišo - jeste to što niko ne zna napraviti timung u društvu kao on. Gdje god se nađe, on će uvijek stvoriti atmosferu, napraviti timung. Gotovo da nema pjesme koju ne zna. Svirao je i klavir; volio je lijepo, bio je veliki esteta. Ja bih rekao da smo mi od moje este godine razgovarali „na ravnoj nozi“ - kaže Mišo. - To nije bio monolog, nego dijalog. Kad sam pošao na radnu akciju, 1959. godine (Paro i Nišo) i 1961., (Ada Ciganlija), otišao sam sa zemunskom brigadom, u kojoj je bila radnička omladina i učenici Srednje fiskulturne škole iz Zemuna. Bio sam fizički najslabiji, ali sam te godine uspio, ja bih rekao, iz inata, da dobijem pohvalu. Do udarničke značke se, međutim, nijesam mogao probiti. Kada je imao petnaest godina, Mišo je počeo da se bavi jedriličarstvom i padobranstvom. Svi su u kući bili protiv toga. Otišao je kod Tita i objasnio o čemu se radi. Tito mu je tada rekao: - Može, nema problema. Kad mogu drugi, možeš i ti! Dvije godine se bavio jedriličarstvom, skakao je i s padobranom. - Kasnije sam prestao da se time bavim. Letenje je zaista lijep sport, ali traži smirene živce - veli - a ja u moje nijesam siguran nakon napornog posla. - Ali - dodaje Mira - ljeti se ipak ne vadi iz jedrilice. Samo, one na moru, koju je od tate dobio na poklon. Plovi najčešće s Andrejom. U početku tati nije bilo pravo što vodi Andreja, ali se smirio kad mu je Mišo rekao da malom stavlja zaštitni pojas. Pitam kako provode slobodno vrijeme? - Maksimalno smo s djecom, a idemo i kod prijatelja - kaže Mira. - Uz dodatno objašnjenje: kad imamo slobodnog vremena - naglava Mišo. Na komodi Titov portret u crvenom kožnom ramu. Na fotografiji piše: „Mirici, Tito, 12. 9. 1978. godine“. Mira me upozorava, uz osmijeh, da obratim pažnju na ovo „Mirici“ . Dugo mi priča o Titovoj povezanosti s djecom, s unucima i praunucima... Mišo a Broza u zgradi u kojoj stanuje komšije znaju kao dobrog „majstora“. - Prije svega, u kući sve što treba, radim sam, „od frižidera do televizora“. Kad se lift pokvari, zovu me stanari da ga opravim. Dok sam „fio“; vozio, generalnu opravku motora radio sam sam. Tada je bilo malo djelova, pa sam neke pravio na strugu... Na kraju tročasovnog razgovora u gostoljubivom domu Brozovih, upitao sam domaćine da li su bili u Crnoj Gori? Mišo mi je rekao da su nekada, davno, kao studenti, dolazili. A što se u „Ini“ upravo radi na tome da se Crnoj Gori pomogne, posebno području koje je stradalo od zemljotresa, (to neće biti „interventna“, nego dugoročna pomoć u smislu izgradnje nekih pogona ovog giganta koji započinjava preko trideset hiljada radnika), možda će se pružiti prilika i za posjetu Crnoj Gori. - Živi u meni stara želja da dođem u Crnu Goru - kaže Mišo Broz - ali imam malo slobodnog vremena. Moji putevi su uglavnom vezani za Beograd, gdje mi je staro društvo i za Sloveniju. Ali će, svakako, nastojati da dođem... Kasnije je bio zamjenik predsjednika Komiteta za odnose sa inostranstvom SR Hrvatske, a zatim i hrvatski diplomata u Moskvi, Džakarti, Kairu. Autor je novinar i pisac Slobodan Vuković Vijesti ONLINE 25.3.2018.

#JosipBrozTito #Jugoslavija #Yugoslavia #SFRJ #antifaizam #antifascism